

ſom for Rigsdagen; om begge vil det vel gjælde, at de vanſkelig imod de lægekyndige Autoriteters Skjøn ville paatage ſig Anſvaret for at ſætte ſaadanne Foranſtaltninger ud af Kraft. Naar Karantæneforanſtaltninger eller Foranſtaltninger af denne Art træffes, tænker jeg, at man vel ſagtens i Almindelighed kan gaa ud fra, at ſaa-lange de lægekyndige Autoriteter og navnlig Sundhedskollegiet, faſtholde, at det er nødvendigt, at de maa beſtaa, vil viſtnok ingen Miniſter og heller ikke nogen Rigsdag vove at tage det umaadelige Anſvar paa ſig, ſom det vilde være at have dem. Det vil være overordentlig ſjældent, at man med fuldkommen Sikkerhed turde ſige, at Beſtømmes Indbringelse i Landet under ſaadanne Omſtændigheder var umulig, og derſom det ſkete, efterat man mod de lægekyndige Autoriteters Raad havde op-hævet Karantæneforanſtaltninger, vilde unegtelig den, der havde gjort det, hvad enten det var Regjeringen eller Rigsdagen, have paataget ſig et ſaa overordentligt Anſvar, at jeg neppe kan tro, at nogen af Parterne vilde udſætte ſig herfor. Derfor tror jeg, at det hele Spørgsmaal i praktiſk Henseende ikke har meget at ſige. Hvad ſelve Flertallets Forſlag angaar, ſaa mener jeg, at den for ſamme til Grund liggende Tanke maa nærmest være den, at, hvor der er Spørgsmaal om den gamle Myndighed, ſom Regjeringen allerede har og har været i Beſiddelse af i flere Aar, uden at der nogenſinde har været reist Klager i ſaa Henseende, vil man ikke knytte et ſaadant nyt Wilkaar til den. Det er nemlig Betydningen af, at man vil undtage Afsnit 2, Afdeling I, ſom handler om Eſterſyn, og ſom i alt Væſentligt ikke indeholder nogetſomhelſt Andet, end hvad Loven af 1ſte Mai 1868 indeholder. Derimod antager jeg — jeg formoder det, men jeg kan naturligviſ ikke ſige det med Viſhed — at den Tanke, der i Virkeligheden har foreſvævet Udvalget i det andet Thing, har været den, at, forſaavidt Aalen var om en ny og meget vidtgaende Myndighed for Regjeringen, en Myndighed, ſom under viſſe Omſtændigheder kan udarte til at erklære Handel og Wandel i Beleiringsſtiltand, om jeg ſaa maa udtrykke mig, ønskede man at have denne Sikkerhedsventil, ønskede man at have denne Mulighed for at ſtaffe ſig ſlige Foranſtaltninger fra Hæſen. Jeg kan derfor kun udtale, at, ligesom jeg ikke vilde have nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa Lovforſlaget, ſaaledes ſom det er kommet fra det andet Thing, ſaaledes kan jeg paa den anden Side heller ikke ſe, at der kan være nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa Flertallets Forſlag, ſom, naar dette Thing ønsker at faſtholde en afvigende Mening paa dette Punkt, forekommer mig at være et Kompromiſforſlag, ſom jeg ikke kan tænke mig, at de, der lade ſig beſtemme af virkelige Realit-

tetsbetragtninger i denne Sag, kunne have Noget imod.

Ogenbøll: Det er ſaa vel af den høitærede Juſtitsminiſter ſom af de foregaaende Talere udhævet, at den Beſtemmelse, her omhandles om den for begge Rigsdagens Afdelinger ſelles Myndighed til at kunne deſavouere Beſtømmelser af Juſtitsminiſteren i Genhold til denne Lov, er en Beſtemmelse i Loven, ſom ſikkert har ſaaere ringe eller maatte ingen praktiſk Betydning. Det er en Beſtemmelse, ſom viſtnok aldrig vil komme til Anvendelse, i hvert Fald vil den efter min Mening aldrig komme til Anvendelse uden ſymboliſt — om jeg ſaa maa ſige — hvor der er en Juſtitsminiſter, man vil af med. Det er jo klart, at, naar begge Rigsdagens Afdelinger ſkulle blive enige om ſaaledes at ſætte de af en Juſtitsminiſter tagne Beſtømmelser ud af Kraft, kan denne Miniſter ikke længere blive paa ſin Plads; men forøvrigt forekommer det mig, at de Grunde, den ærede Ordfører anførte angaaende dette Spørgsmaal, egentlig ere lige gode med Hensyn til Nr. I i 2det Afsnit og med Hensyn til Nr. II, III og IV. Jeg kunde meget vel gaa ind paa Endringsforſlaget, men min Betragtning er denne, at her handles der om Noget, vi Alle ere enige om ikke har nogen praktiſk Betydning, ſom maatte aldrig vil træde i Live. Det derimod, ſom for mig har en ganſte overordentlig praktiſk Betydning, og ſom jeg maatte iſølge min Embedsſtilling har mere Grund til at ſavne end mange Andre, er ſelve Loven. Nu ſagde den høitærede Juſtitsminiſter ganſke viſt, at der nok vilde være nogen Udfigt til, at dette Kompromiſ kunde gaa igjennem (Juſtitsminiſteren: Jeg tænker det!) ja, men der foreligger alſaa ſlet ikke nogen Viſhed derfor. Derimod forekommer der mig at være en Viſhed for, at vi ſaae Loven, naar vi gaa ind paa Lovforſlaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, og jeg kan ikke ſe den Betydning, der for Landsthinget ſkulde ligge i at ſaae dette Endringsforſlag vedtaget, naar man derved muligviſ forhæler eller umuliggjør Lovforſlagets Bediagelse. Vi ere ſaa langt henne i Sæſſionen, at vi maa haabe at komme hjem ſnare den ene Dag end den anden. Naar denne Lov kommer tilbage til Folkethinget, er jeg ikke rolig for, at den vil komme igjennem i denne Sæſſion, og derfor agter jeg at ſtemme for Lovforſlaget uforandret.

Ordføreren: Jeg ſkal tillade mig nogle ganſte ſaa Bemærkninger i Anledning af det, den ſidſte ærede Taler fremførte. Jeg kan ſulbſtændig ſamſtemme med det ærede Medlem for Rjøbenhavn (Magen) i, at det ikke er abſolut ſtridende